

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/336/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113204688
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Valentová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2113204688.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Martina Valentová a členov senátu: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Eva Behranová, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 8C/115/2013-37 zo dňa 14.1.2013, v spojení s opravným uznesením č.k. 8C/160/2013-57 zo dňa 16.5.2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu (ktorou sa žalobca od žalovanej domáhal zaplataenia náhrady škody vo výške 125,- Eur a peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 330,- Eur majúcej vzniknúť žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Senica, pretože tento nerozhodol o žiadosti exekútora o udelenie poverenia v zákonom stanovenej lehote). Zároveň žalovanej súd právo na náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § 3 ods. 1 písm. d), ods. 2, § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, 4, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1 a 3 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci ako i § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z.z. Exekučného poriadku, pričom o náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Súd vychádzal zo zistení, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia bola Okresnému súdu Senica v exekučnom konaní pod č.k. 10Er/4/2009 doručená dňa 9.1.2009, pričom súd uznesením zo dňa 22.1.2009 vydal pre súdneho exekútora poverenie č. 5205043146 na vymoženie sumy 369,12 Eur s príslušenstvom. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania súd považoval nárok žalobcu za neopodstatnený. Vecne súd argumentoval tým, že Okresný súd Senica dňa 22.1.2009 rozhodol v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a poverenie v zákonnej lehote vydal. Predmetné exekučné konanie nie je doposiaľ právoplatne skončené. Ohľadne prípadného priesahu sa nevedelo žiadne disciplinárne konanie, neriešila sa sťažnosť na priesahy v konaní, nerozhodoval Ústavný súd Slovenskej republiky, či Európsky súd pre ľudské práva. Nepochybne o žiadosti na vydanie poverenia bolo rozhodnuté včas a ešte predtým ako konajúcemu súdu uplynula zákonná 15 - dňová lehota. V zmysle judikatúry Ústavného súdu SR nie každý zistený priesah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesahov, nakoľko pojem zbytočné priesahy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. V postupe Okresného súdu Senica neboli zistené žiadne pochybenia, konal riadne a bez priesahov, a preto možno konštatovať, že sa nedopustil nesprávneho

úradného postupu. Vzhľadom k uvedeným konštatovaniam je zrejmé, že absentuje prvotná podmienka pre vznik zodpovednosti štátu, a to nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, ktorý nesprávny úradný postup nebol v konaní preukázaný. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov súd návrh žalobcu považoval za neopodstatnený. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal ich vznik. Účastníci konania majú procesnú dôkaznú povinnosť, t. j. povinnosť uviesť dôkaz na preukázanie tvrdených skutočností. Procesný dôsledok spojený s dôkaznou povinnosťou môže mať za následok neunesenie dôkazného bremena. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie za predpokladu, že ním tvrdená skutočnosť nebola inak preukázaná, nepriaznivé následky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe ostatných vykonaných dôkazov. Podľa názoru súdu sa žalobcovi nepodarilo vôbec preukázať, že by mu v súvislosti s postupom Okresného súdu Senica v exekučnej veci vznikla akákoľvek škoda, či ujma. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu nákladov spojených so správou a udržiavateľnosťou pohľadávky bez toho, aby ich bližšie špecifikoval (napr. koľko zamestnancov informačného systému spravovalo pohľadávky dlžníkov, aký počet pohľadávok spravoval pomocou informačného systému, kto mu spravoval a udržiaval informačný systém a za akú odmenu, kedy a kú komunikáciu vyvíjal s pôvodným súdnym exekútorom, aké a kedy posielal urgencie exekučnému súdu), keď nutnosť spravovať pohľadávku oprávneného zapríčinil povinný už tým, že nesplnil svoj dlh a oprávnený musel prikročiť k vymáhaniu formou exekúcie. Znamená to, že vznik nákladov žalobcu ako oprávneného v exekučnom konaní na správu a udržiavateľnosť pohľadávky nie je v príčinnej súvislosti s postupom Okresného súdu Senica v exekučnej veci. Žalobca svoje tvrdenia o vzniku majetkovej škody v žalobe všeobecne popísané nijako nezdokladoval a určenie výšky majetkovej škody v žalobe nie je dôkazom o jej vzniku. V časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy dospel súd k záveru, že v prejednávanej veci by stačilo iba prípadné konštatovanie porušenia práva a nie sú dané dôvody na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch s prihliadnutím na dôvody uvedené vyššie. Samotné vedenie exekučného konania bez ohľadu na jeho dĺžku nie je objektívnou prekážkou na udržiavanie kontaktu oprávneného, resp. exekútora, s povinným a nie je ani dôvodom k vzniku insolventnosti povinného, pretože spravidla dôvodom neplnenia dlhu povinného je jeho insolventnosť ešte v čase pred rozhodnutím v základnom konaní. Tieto všeobecne známe riziká sú i rizikom každého podnikateľského subjektu. Nepochybne žalobcovi musela byť všeobecne známe vzhľadom na predmet jeho podnikania (poskytovanie úverov z vlastných zdrojov), a to ešte pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie, rozhodovacia prax všeobecných súdov v danej problematike rozhodcovských rozsudkov. Preto, ak by aj žalobcovi vznikla majetková škoda a nemajetková ujma, nebola preukázaná súvislosť ich vzniku s postupom Okresného súdu Senica v exekučnej veci. Súd však nevidel dôvod, aby sa nejakou výškou škody vôbec zaoberal, keďže mal za to, že k vzniku škody ani nedošlo. Žalobca neunesol dôkazné bremeno v zmysle ustanovenia § 120 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku ohľadom preukázania existencie nesprávneho úradného postupu na strane Okresného súdu Senica, ktorá rozhodol o vydaní poverenia včas. Taktiež nebola preukázaná zákonná podmienka príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a konaním exekučného súdu, pretože nutnosť spravovať pohľadávku oprávneného zapríčinil povinný tým, že neplnil svoj dlh a oprávnený musel prikročiť k vymáhaniu formou exekúcie. Ide o náklady, ktoré by bolo možné zahrnúť do náhrady trov exekúcie a došlo by tak k duplicitnému plneniu. S poukazom na uvedené súd dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávne úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, neexistuje teda ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim v tom, že súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia po zákonom stanovenej lehote a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Žalobca nepreukázal svoj nárok, nepreukázal splnenie základných zákonných podmienok v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. a preto je návrh v celom rozsahu nedôvodný a bolo ho potrebné zamietnuť. V konaní žalovaná vzniesla námietku premlčania, ak došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre dňom 23.4.2009. O takýto prípad v prejednávanej veci nešlo, nakoľko žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 9.1.2009, a dňa 22. 1. 2009 bolo rozhodnuté tak, že súd vydal poverenie a to v rámci zákonnej 15 dňovej lehoty. Preto sa súd vznesenou námietkou premlčania nezaoberal, nakoľko ani nezačala plynúť prípadná premlčacia doba, keď poverenie bolo vydané ešte pred uplynutím zákonnej lehoty.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., pričom úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, pretože nepreukázal, že by mu boli nejaké vznikli.

Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalobca, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na opätovné

prejednanie. Ako odvolacie dôvody uviedol dôvody obsiahnuté v § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f), písm. h) O.s.p., ods. 2 písm. c) a f) O.s.p. Žalobca predovšetkým namietal, že súd rozhodol v merite veci na základe a s použitím inšpirácie novou právnou úpravou obsiahnutou v § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., ktorá nadobudla účinnosť až po založení zodpovednostného právneho vzťahu, čo má za následok nesprávnosť súdneho rozhodnutia, ktoré musí byť zrušené. Súd svojím rozhodnutím de iure i de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Podľa odvolateľa súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty, ktorá existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty, čo exekučný súd ignoroval a na čo zo zákona nemal oprávnenie. Podľa odvolateľa súd len s poukazom na skutočnosť, že on sám nepozná dôkazy, ktoré by ho uspokojovali v tvrdení o výške škody, zamietol návrh na znalecké dokazovanie, čím znemožnil žalobcovi objektívnym spôsobom preukázať výšku materiálnej škody a mechanizmus jej vzniku, na čo súd nemal udržateľné dôvody. Keďže výsledok znaleckého dokazovania mal tvoriť jeden zo základov pre rozhodnutie všeobecného súdu vo veci samej, súd založil svoje rozhodnutie na nedostatočne zistenom skutkovom stave. Podľa odvolateľa ďalej súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konania zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akéhokolvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory, napríklad i rozsah nevybavenej súdnej agendy. Žalobca vôbec nechápe aký môže mať na výsledok konania dopad skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom. Žalobca nesúhlasí ani s tým, ako súd vyhodnotil námietku premlčania a tvrdí, že k premlčaniu nedošlo. Súd ako zásadný moment pri posudzovaní námietky premlčania zvažuje, kedy sa poškodený dozvedel o škode. Súd však vôbec nepriradil pojmu „škoda“ reálny význam a nespojil ho s konkrétnou škodou, ktorú uplatňuje žalovaný v tomto konaní. Žalobca sa o majetkovej škode spočívajúcej v náhrade účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej dozvedel vtedy, keď nastali skutkové okolnosti z ktorých možno vyvodit' vznik škody a jej rozsah tak, aby bolo možné určiť výšku škody v peniazoch. O škode sa preto nemohol dozvedieť márnym uplynutím zákonnej lehoty určenej v rozhodnutí súdu, pretože v tom čase žiadne konkrétne majetkové prostriedky vynaložené neboli. O škode sa nemohol dozvedieť ani v deň spísania podania, v ktorom poukazuje na prieťahy, pretože tento deň neboli uzatvorené všetky skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodit' vznik škody a jej rozsah tak, aby bolo možné určiť výšku škody v peniazoch. Škodu nebolo možné vyčíslit' ani len odhadom, pretože nebolo možné objektívne stanoviť, kedy súd vydá rozhodnutie, ktorým nesprávny úradný postup ukončí. Moment, kedy sa poškodený dozvedel o škode je nutné pre účely posúdenia premlčania spájať s momentom, kedy sa poškodený dozvedel o vydaní rozhodnutia súdom, ktoré ukončil nesprávny úradný postup a kedy už viac nebolo mysliteľné, aby mu v súvislosti s nesprávnym úradným postupom vznikla majetková škoda. Žalobca sa o nemajetkovej ujme spočívajúcej v porušení práva na rozhodnutie o podanom návrhu v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručené čl. 8 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd dozvedel až momentom, kedy definované práva prestali byť porušované. Len vtedy sa mu mohol stať známy rozsah porušenia práv, ktorý bolo možné odškodniť finančnou satisfakciou v konkrétnej výške. Akokoľvek na základe ust. § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. možno tvrdiť, že počiatok plynutia premlčacej doby pri nemajetkovej ujme určuje samotný súd, pretože ten konštatuje v rozsudku samotné porušenie práva a až v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch.

Žalovaný odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril. Krajský súd v Tmave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku - ďalej O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. a), c) a f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.) a v

elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň ako sa vyvesil na úradnej tabuli (§ 21 ods. 2 vyhl. č. 543/2005 Z.z.) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 219 O.s.p.

Primárne je zo strany odvolacieho súdu potrebné poukázať na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. V tejto súvislosti je zjavné, že odvolacie dôvody žalobcu vôbec nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. V odvolaní žalobcu niet zmienky, tobôž protiargumentácie vo vzťahu k argumentácii okresného súdu obsiahnutej v napadnutom rozhodnutí, že žalobou uplatnený nárok je nedôvodný, pretože poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané v zákonnej lehote, nie po jej uplynutí, v čom mal spočívať podľa žalobcu nesústreďený postup exekučného súdu so zbytočnými prietiahmi, ktorá nečinnosť vyústila do spôsobenej mu škody. Odvolací súd pritom nie je oprávnený preskúmať prvostupňové rozhodnutie na základe iných než odvolateľom v odvolaní vznesených námietok. Odvolací súd sa pritom so závermi súdu prvého stupňa o nedôvodnosti uplatneného nároku pri absencii nesprávneho úradného postupu a nepreukázania vzniku ani skutočnej, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, bez existencie príčinnej súvislosti medzi tvrdeným nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v tom, že súd rozhodol o poverení exekútora po uplynutí 15 dňovej lehoty a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmov, pri absencii relevantnej protiargumentácie odvolateľa, stotožnil a navyiac k veci dodáva nasledovné:

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáha od žalovaného zaplata náhrady majetkovej škody 125,- Eur a nemajetkovej ujmy 330,- Eur v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci s odôvodnením, že v označenom exekučnom konaní prvostupňový Okresný súd Senica nedodrжал zákonnú lehotu 15 dní v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku na písomné poverenie exekútora vykonaním exekúcie.

Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci je upravená v zák. č. 514/2003 Z.z.

V čase žalobcom tvrdeného porušenia tohto ustanovenia i v čase začatia konania - doručenia návrhu žalobcu na súd bolo účinné znenie § 9 zák. č. 514/2003 Z.z. zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej aj cit. zák.) v ods. 1 v znení: štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických; osôb podľa ods. 2 právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je nevyhnutné súčasné splnenie troch podmienok: 1) nesprávny úradný postup, 2) vznik škody a 3) príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Predpoklad kumulatívneho splnenia uvedených podmienok znamená, že ak chýba čo i len jedna z podmienok, náhradu škody nie je možné priznať. Dôkazné bremeno preukázať podmienky náhrady škody spočíva na poškodenom, v preskúmvanej veci na žalobcovi.

Pojem „nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci“ nie je zákonodarcom v ustanovení § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. výslovne definovaný, je uvedený len príkladmo. Je však možné a to aj z ustálenej judikatúry vyvodit', že ide o taký úradný postup, ktorý má vadu, ktorý nie je v súlade s príslušnou právnou úpravou. Jedná sa o postup, pri ktorom dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie orgánu verejnej moci alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľa tejto činnosti, teda o postup nezákonný. Skutočnosť, že ide o nesprávny úradný postup taktiež určuje fakt, že musí ísť o postup priamo súvisiaci s výkonom právomocí orgánu verejnej moci. Nesprávnym úradným postupom nie sú len prípady, v ktorých orgán verejnej moci priamo koná (pri rozhodovacej činnosti), ale aj pri porušení povinnosť urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, prípadne ak ide o nečinnosť pri výkone verejnej moci.

Žalobca odvodzuje svoj nárok na náhradu škody z údajného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý v konaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nekonal v súlade s ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, keď rozhodnutie vydal po uplynutí lehoty 15 dní od doručenia žiadosti súdu.

V zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.5.2010, teda v rozhodnom období, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie, exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Nakoľko žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci Okresného súdu Senica č.k. 10Er/4/2009 podľa pripojeného spisu bola súdnym exekútorom súdu predložená dňa 9.1.2009 v zmysle cit. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, súd mal do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poveriť exekútora vykonaním exekúcie, teda do 26.1.2009, čo sa napokon aj stalo, vydaním poverenia č.k. 10Er/4/2009-8 dňa 22.1.2009, teda v zákonnej lehote.

Žalobcovi tak bez preukázania nesprávneho úradného postupu tvrdená škoda nemohla vzniknúť, preto mu súd jej uplatnenú náhradu ani nemohol priznať a potom aj posudzovanie premlčania uplatneného nároku žalobcu tak bolo zo strany súdu prvého stupňa nadbytočné.

Okrem toho podľa dôvodovej správy k cit. novele k zák. č. 412/2012 Z.z. návrh vychádza z platnej úpravy, nakoľko existuje možnosť domáhať sa ochrany svojich práv využitím ústavnej sťažnosti v súlade s ust. § 127 ods. 1 Ústavy SR. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitnosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti (resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prieťahy). Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov. Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo fyzických a právnických osôb na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa (krajské súdy, Najvyšší súd SR). V prípade, ak by sa zbytočných prieťahov dopustil napr. Najvyšší súd SR, poškodený subjekt by sa mal obrátiť v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. na okresný súd, aby konštatoval, že jeho nadriadený orgán sa dopustil zbytočných prieťahov. Postup súdu vyššieho stupňa by bol v takomto prípade preskúmaný súdom nižšieho stupňa, čo je zjavne absurdné a uvedené len potvrdzuje, že konštatovať existenciu prieťahov v súdnom konaní je oprávnený Ústavný súd SR.

Vzhľadom na vyššie uvedené návrh zákona výslovne dopĺňa, že všeobecný súd môže pristúpiť k priznávaniu náhrady škody v konaní podľa zák. č. 514/2003 Z.z. až v prípade, ak o existencii prieťahov bolo rozhodnuté týmto oprávneným orgánom.

Ako na to poukazuje citovaná dôvodová správa k novele k zák. č. 412/2012 z logiky veci vyplýva, že konštatovať prieťahy v súdnom konaní môžu len vymenované touto právomocou nadané kompetentné inštitúcie, pričom tak nemôže urobiť súd v občianskom súdnom konaní o nárokoch uplatnených v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. Tieto závery pritom musia logicky platiť bez ohľadu na to, či to bolo v rozhodnom období zakotvené priamo a výslovne v zákone. Takýto záver preto bolo nevyhnutné vyvodit' i pred novelou § 9 ods. 2 cit. zák. výkladom cit. § 9 ods. 1 cit. zák. v znení účinnom do 31.12.2012.

I v prípade nedodržania zákonnej lehoty na rozhodnutie o žiadosti exekútora na vydanie poverenia, by vzhľadom na absenciu rozhodnutia oprávneného orgánu o existencii prieťahov nebola splnená základná podmienka pre rozhodnutie o náhrade škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci, a žaloba by i tak musela byť zamietnutá.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, potom odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny, včítane závislého, avšak odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého výroku o náhrade trov konania, ako vo výrokoch vecne správny s použitím § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

I v odvolacom konaní bol plne úspešný žalovaný a preto jemu v zmysle § 142 ods. 1 v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi. Keďže ale žalovaný si nárok na náhradu trov odvolacieho konania návrhom v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. neuplatnil (a podľa obsahu spisu mu navyše ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli), odvolací súd žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.